הדבורה שלא רצתה לעבוד

כתבה שרלוטה הארר

ציירה פרנציס בים

לפי המהדורה מקורית משנת 1916

היה זה ביום אביב מלא שמש, כשרוח קלה נושפת על העננים לבנים גבוה בשמיים והשדות מצהיבים מרוב פרחים.

זה בדיוק הזמן כדי לאסוף צוף. כך גם חשבו כל הדבורים, וכל אחת שמה את מעיל הקטיפה שלה על גבה, ויצאו יחד לעבודה בשדה. כולם – מלבד שושי הדבורה. היא לא אהבה לעבוד.

ובכל זאת, מאחר שבכוורת היה משעמם אחרי שכל הדבורים האחרות יצאו, וגם חושך שרר שם, היא יצאה לאור השמש, ובאיטיות עברה מפרח לפרח. אך היא עבדה כל כך לאט שבקושי אספה כפית צוף.

אבל תוך כדי מעבר מפרח לפרח, כשניסתה למצוץ מתוך פנים של ורד בר, היא שמעה פתאום צחוק. שושי הביטה סביב וראתה פרפר קטנטן היושב על עלה הורד. היא עוד לא ראתה אף פעם פרפר יפה כל כך. כנפיו זרחו בצבעים נהדרים והוא לא היה הרבה יותר גדול מהדבורה בעצמה.

"הי, שושי" אמר הפרפר בקול דקיק "הרי לא תבזבזי את זמנך על סירי הדבש הטיפשים. למה לך להיות תמימה כל כך? אני, כשאני רעב, הולך לשתות קצת צוף

מפרח, ולא מבזבז את זמני על איסוף צוף עבור אחרים!"

שושי הורידה את ראשה, אך לא אמרה דבר, כי לא אהבה שיצחקו ממנה.

"בואי איתי" המשיך הפרפר הקטן "אראה לך עיסוק טוב יותר. הלילה מתקיימת מסיבת פיות על משטח האזוב, תחת האלון הגדול. אני צריך מישהי כבת זוג, ואת תתאימי לכך לא רע."

"למען האמת" המשיך הפרפר הפיות לא מתלהבות במיוחד מכן הדבורים. אתן יצורים כאלה מעשיים, שיכולים לעבוד ימים שלמים ולעשות צוף לשימוש של אחרים."

"אז למה תרצה אותי?" שעלה שושי .

"אך, לגבי" ענה פרפר בקול מזלזל "גם אני לא כל כך מחשיב אתכן, אבל הבגדים שלכן יפים. אני אוהב מאוד קטיפה, וחוץ מזה אני צריך לבוא עם מישהי, וזאת יכולה להיות את. בואי" הוסיף "נעבור ביחד מעל האחו ונראה מה קורה מצד השני של הגבעה. נבלה מצוין."

כל מה שרק יכול היה לשחרר את שושי הדבורה מעבודתה התאים לה מאוד. היא הסכימה ויחד עם הפרפר התעופפו מעל השדות. הם שיחקו והשתעשעו כל היום ולא עבדו כלל.

הפרפר הקטן מצא עלה ירוק וחלק ולימד את שושי לרקוד.

"את צריכה לדעת לרקוד הלילה" אמר לה "כי אחרת הפיות לא יאהבו אתך."

כשבא הערב והגחליליות הדליקו את הפנסיהן בדשא, הביא הפרפר את שושי לאולם המסיבות של הפיות. האולם היה תחת עץ האלון הגדול, בגומה מרופדת באזוב ירוק ורך. מסביב עמדו כסאות מאצטרובלים, אותם נידב סנאי שחי

בצמרת העץ, כך שהפיות יכלו לשבת ולנוח כשהתעייפו מריקודים. ובקצה האולם עמדו כסאות מפוארים בשביל המלך והמלכה של הפיות. התקרה עשויה הייתה מעלים ירוקים, ועליה נתלו גחליליות שהאירו את האולם. שושי לא ראתה מעולם משהו כל כך יפה כמו אותו אולם ריקודים של הפיות.

לאט, לאט הופיעו גם הפיות, לבושות בשמלות מסוגים שונים של פרחים, לבנים, כחולים וורודים, עם תחרת קורי עכביש, פנינים ויהלומים, מלוטשים מטיפות טל. המלך והמלכה לבשו בגדים רקומים בקרני השמש ומקושטים באור הירח.

כל זה הדהים את שושי הדבורה, במיוחד שכולם התייחסו אליה מאוד יפה.

"מי זו הנערה במעיל חום?" שאלה מלכת הפיות, כשהביטה על האולם מכס המלכות שלה.

"זו ידידתו של הפרפר הקטן, שושי הדבורה" ענתה הפיה שעמדה בקרבה.

"תביאו אותה הנה. אני רוצה לרקוד איתה" אמר המלכה.

וכך הדבורה רקדה עם מלכת הפיות והייתה שמחה ומאושרת, וכשהמסיבה הסתיימה וכל הפיות התפזרו, היא נרדמה בגביע של חוטמית, וחלמה על הכל מחדש.

אבל למחרת היא התחילה לחשוב על המלכה שלה, והתכוננה לחזור לכוורת. הפרפר לא אהב את הרעיון.

"למה לך לחזור לכוורת החשוכה?" אמר "יש לך בגדים כל כך יפים, והפיות אוהבות אותך. וחוץ מזה בעוד ימים

אחדים המלך עושה שוב מסיבה, ונוכל לבוא ולשמוח שם. תשארי איתי!"

ואמנם הדבורה לא יכלה לחשוב על שום דבר טוב יותר, ומאותו היום נשארה עם הפרפר, שחקה ורקדה, כי הקיץ היה חמים ונאה והחורף עדיין רחוק.

פרחי התלתן נעו ברוח והזמינו אותה: "יש לנו כל כך הרבה צוף בשבילך, שושי!"

וגם פרחים אחרים קראו לה כדי שתאסוף את הצוף שלהם, אך הדבורה עברה לידם כאילו לא שומעת.

כל הדבורים אחרות ראו זאת ונדנדו בראשן ואחת סיפרה למלכת הדבורים אודותיה.

ואז המלכה בעצמה יצאה אליה ביחד עם שאר הדבורים. "מה קורה איתך, שושי, חשבנו כבר שאת חולה." "לא" ענתה שושי בצחוק "לא חולה, אני רק משתעשעת."

כשהחורף יגיע?" שאלה המלכה.

שושי הדבורה לא ידעה מה להשיב. היא הורידה את ראשה מתביישת. אבל הפרפר ענה: "החורף עוד רחוק" וצחק שוב.

המלכה התרגזה מאוד.

"אל תחזרי יותר לכוורת" אמרה "אין לנו מקום לדבורים שלא עובדות."

והיא הסתובבה וחזרה לכוורת, וכל הדבורים איתה. אך לשושי לא היה איכפת, כי הימים היו עדיין חמים ויפים והחורף עוד רחוק.

כל בוקר הדבורה והפרפר שחקו בשדות מלאי השמש, וכשבא ערב והבולבולים אמרו "לילה טוב" הם שכבו לישון בגביעי הנוריות ונחו עד למחרת בבוקר.

אך בסוף הגיע זמן שהשמש כבר לא זרחה כל כך חזק, והלילות נהיו קרים

יותר. הפיות לא באו יותר לרקוד על שטחי האזוב והגחליליות לא הדליקו יותר את פנסיהן.

ויום אחד הפרפר הפסיק לשחק ואמר לשושי הדבורה "נעשה קריר בלילות. אני חושב שאמצא את קליפת הגולם הישנה שלי ואתעטף בה, אולי כך יהיה לי חם יותר."

"ומה אני אעשה?" שאלה הדבורה "אין לי קליפת גולם."

"אני מצטער, אך לא אוכל לעזור לך" אמר הפרפר הקטן, ועף מהאחו. שושי הדבורה לא ראתה אותו יותר.

הלילות נעשו קרים יותר ויותר והדבורה לא יכלה כלל להתחמם. היא גם לא יכלה למצוא יותר צוף, כי כל הפרחים נבלו, והחורף התקרב.

ביאושה הלכה שושי אל הסנאי האדום, שהיה נחמד כל כך והשאיל לפיות את האצטרובלים שלו. הוא היה תמיד מאוד נדיב והיא חשבה שיוכל לעזור לה. היא דפקה על דלתו.

"אנא, מר סנאי, אני כל כך רעבה וקר לי! תן לי להיכנס!"

הסנאי הציץ מהחור שלו ולא נתן לה להיכנס.

"הו, הו" קרא "הנה הדבורה שרקדה כל הקיץ עם הפיות ולא עשתה ולא כלום יותר! אני עבדתי כל הקיץ ועכשיו יש לי מספיק אגוזים. ולמה לא עבדת גם את?" וטרק את הדלת.

שושי לא יכלה כבר לחשוב על שום דבר אחר. היא הלכה לכוורת ודפקה בדלת.

"אני כל כך רעבה וכל כך קר לי, דבורים יקרות, תנו לי להיכנס!"

"איפה היית, שושי?" שאלה המלכה "אנחנו חשבנו שאינך כבר בחיים."

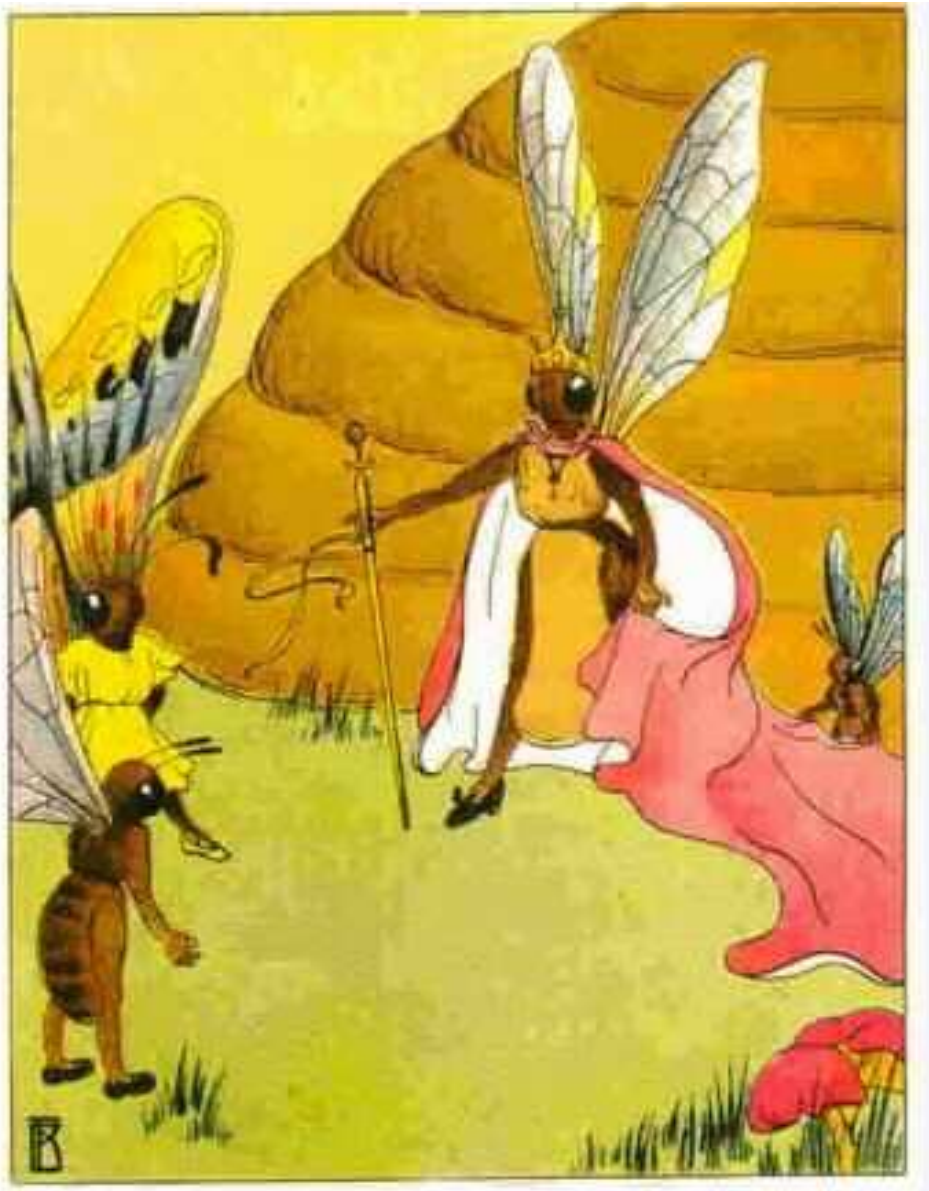

"לא, אני עוד חיה" ענתה שושי "רק כל כך קר לי. מלכתי היקרה, תני לי להיכנס. אעבוד בשבילך במשך ימים שלמים."

"לא" אמרה המלכה "כעת אין לנו עבודה ולא ניתן לך להיכנס" וסגרה את הדלת.

לשושי המסכנה לא היה לאן לפנות. הרוח נשפה כל פעם חזק יותר, ולא היה לה גם מה לאכול. לילה אחד היא זחלה מתחת לעלה יבש, נשכבה על גבה וכך נשארה כל הלילה, כי לא היה לה כבר כוח לעמוד על רגליה.

היא כמעט ומתה וכך בוודאי היה קורה, אך פתאום שמעה רעש חלש וקול דקיק אמר:

"הפיות מרחמות עליך, שושי הדבורה, כי בילינו יחד כל כך יפה בקיץ. אולי תבואי לעבוד בשבילנו ותלמדי איך דבורה צריכה לחיות?"

"הו, כן" אמרה שושי "אני מוכנה לעשות הכל אם רק תתנו לי לבוא. כל כך קר לי ואני כה רעבה."

וכך שושי הדבורה הלכה לעבוד אצל הפיות. במשך כל החורף תפרה להם מעילי קטיפה חומים, כמו זה שלה, כדי שלא יהיה להן קר כשהרוחות נושפות.

וכשהגיע האביב מלכת הפיות אמרה לה לחזור לכוורת. "לכי ואמרי למלכתך שעכשיו את כבר יודעת לעבוד" אמרה "וקחי איתך את כל המעילים החומים שעשית לנו. בא הקיץ ואנו לא זקוקות להם יותר. קחי אותם כמתנה לדבורים אחרות. אולי כך תפייסי אותן."

וכך שושי הדבורה חזרה אל הכוורת שלה. כולם שמחו לראות אותה כי עכשיו כבר ידעה לעבוד, וחוץ מזה היא הביאה לכל דבורה מעיל קטיפה חדש.

במשך כל חודשי הקיץ שושי הדבורה אספה צוף. היא עבדה ימים שלמים והייתה מאושרת מאוד.

כי כל הדבורים מאושרות ביותר כשהן עובדות.